

ЗОРЯ ГАЛІШКА.

Львовъ.

Середа дна

Ч. II

26 Сѣчнѧ
7 Лютога 1849.

Выходитъ два разы на тыхъдень въ Середу и въ Суботу. Цѣна чверть рочна для одбирающихъ въ Редакціи 1 ренъ. 15. кр. срѣ; для отрымлюющихъ чрезъ почты 1 ренъ. 35 кр. срѣ; цѣна пѣврочна для одбирающихъ въ Редакціи 2 ренъ. 30. кр. срѣ; для отрымлюющихъ чрезъ почты 3 рн. 10 кр. ср. Инсераты, або донесенія приватни оумѣщаются ся по цѣнѣ за кождѣ строчкѣ въ передѣлцѣ по 3 кр. срѣ,

ЕО НАШОЙ РУСКОЙ ДЕПУТАЦІИ.

Донеслисъ вже, що ся наша рѣка депутація до новонаставшого Цѣсаря и Царя Францішка Іосифа I, и до зетѣнишго зъ престола Цѣсаря Фердинанда I, выправила.

Зъ листѣ зъ Голомбца чрезъ одного зъ тыхъ высланиковъ 17/29 Сѣчнѧ намъ надобланого, можемо слѣдюще взгладомъ тони депутаціи до вѣломости подати:

„Прибѣхши до Голомбца, выправилисъ зъ помеже себѣ П. П. Лотоцкого, Садовскаго, Юристовскаго и Шкідзецкаго, просто до Кромерижа, щабы запроцити до Оломбца Его Преосвященство Епископа Григорія и дрѹгихъ нашихъ дептованыхъ сеймовыхъ, щобы ся до насъ прилчили.

Меже 25 и 27 Сѣчнѧ зѣѣхалася вся депутація наша до Голомбца. Въ вечерь дна 27 Сѣчнѧ прибѣхъ также до Голомбца Преосвященный Епископъ нашъ Григорій тъ министеріальни мъ Сокѣтникомъ Григоріемъ Шашкевичомъ и слѣдющими нашими рѣскими Дептованими сеймовыми зъ Кромерижа: Кирилломъ Блоњскимъ, Євгенаiemъ Прокоп-

чицомъ, Иваномъ Капушакомъ, Григоріемъ Яндроакомъ, Константиномъ Поляцкимъ, Иваномъ Рышкомъ, Степаномъ Лесюкомъ, и Іосифомъ Григорівичомъ. Принесли также ще кромѣ высланиковъ въ 8 Числѣ „Зори“ вымѣненыхъ: Крилошанъ Перемисльскіи Янталъ Вѣтошинськіи, Иванъ Вѣтошинськіи правникъ въ засѣдатель окрѣговъ Саноцкого и Решовскаго и Алексей Заклінськіи, сеймовий рѣскии переводитель въ засѣдатель окрѣговъ Нєельскаго и Сандецкаго. Всѣхъ разомъ вѣло 52.

На чолѣ тони депутаціи ставъ Преосвященный Епископъ Григорій, котра буде стояла вчера то є 1/28 Сѣчнѧ о пѣв до дванацятой години сурочнаго послѣдання оу Его Величества Цѣсаря и Царя нашего Францішка Іосифа I. Преосвященный Епископъ Григорій читали на сампередъ Адресъ нашъ по рѣсамъ, и потомъ оденъ зъ скѣцкихъ высланиковъ тѣмъ самъмъ адресъ по нѣмецки. Адресса таа вѣла настѣпаки:

ВАШЕ ВЕЛИЧЕСТВО!

Состоиньемъ нечастныхъ сдѣлъ минувшихъ вѣковъ здоптаный, имени свого позбавленый

а ласкавимъ Его Величества Фердинанда I. Добротливого, рѣкнаго каждои народности оправнена изречениемъ, превѣденій народъ рѣкій, стає къ скондѣ ѿль цѣлои людности добропольне выбраныхъ посланникахъ передъ пристолъ Вашего Величества зложити въ глубочайшомъ почтенію Величества Вашомъ дусердніи свои желанія щастя при ласкавомъ осенатію высокаго владѣнія, и Ваше Величество на приказненіи пристолѣ австрійскому покитати. —

Іакъ каждый народъ вѣрный Австрійскому державы, такъ и народъ рѣкій спрацлаве до Вашего Величества свои радостни надѣї, и тое пекное живитъ въ собѣ переконанье, ико Ваше Величество разпочатое дѣло преображенія Монархіи совершилъ, правню свободѣ ала обѣщаго добра закезпечить, а такъ Австрію свободнѣ, нероздѣленѣ и сильнѣ сочинитъ, до котрои красна Рѣка Галичина, ико часть неадѣльна належитъ.

Народъ рѣкій, котромъ по многихъ временахъ ижъ подъ милостиими владѣтельми Австрійскими зоря лѣтшои пришлости по первыи разъ козгала, дѣмас, ико нынѣ буже становѣту креѣд совершенного скоего осководженіа.

Але народность рѣка по доксѣ ивжакѣ одрастаюта, є то ще молоденька слаба вилинка, котра до вѣростѣ ского огоблившои захороны и старанности Величества Вашего потреѣде.

Рѣины оузнаютъ пріятіи велики добродѣйства, и почваютъ жико икои обоказки вдачности на нихъ вкладає.

Въ Вашомъ Величествѣ оуважаютъ они не только владѣтела, котромъ зъ покинности овѣвателской вѣрныи и покинющишиа должны бѣти; але они видать въ Величествѣ Вашомъ скондѣ добродѣтели, великодержавакиъ окладателенъ Австріи, наслѣдника, котрого судьбы Божи призначили, закезпечени Рѣинамъ права народности зистити, котромъ про тое

народъ рѣкій оговный докгъ вдачности сплатити, и одѣ того доконана скондѣ справедливъ желаній ожидати має.

Нерозѣшимый союзъ совершенного докѣреня и прихильности важе каждого правого Рѣина съ пристоломъ Величества Вашего, котромъ глубоко въ народѣ вкорененый смисль реїгійнаго выжшое оузыконеніе наdae.

Изколъте, прими, Ваше Величество ласкавѣше прїйти почтеніе ѿль Рѣиновъ и оурочисте запекненіе, ико зъ тоен, котрою доги поигтвпаютъ, дорогы незвѣшиши вѣрности и прихильности для Высочайшаго Рода Цѣсарскаго нѣcoli незбѣдѣть, а завше готовки вѣдѣть покинности скон, ико овѣвателѣ Паныгтва смиленіе доконати и пристолъ Вашего Величества сконъ маєткомъ и житъемъ хороинити. —

По прочитаню той Адресы приступили Его Величество близше до дептаций и дали слѣдующіе одновѣдѣ:

„Съ радостю прїимаю и выразы привѣзанности, вѣрности и вдачности, котрыми Мою колю оузнаесте, каждомъ народоки, каждой народности рѣкнаго неперешкоджене розвитье приволити и тое спирати.“

„Такожъ Рѣины въ слѣдство того займетъ имъ принадлежащеса мѣсце меже народами моихъ державъ. И цѣлкомъ закѣрью тыхже ствердившомса способомъ мыленъ, и симъ пріказю камъ, ихъ о мои цѣсарскіи милости и прихильности запевнити.“

По томъ приступили Его Величество до Пресвященнаго Епископа Григорія и дрѹгихъ высланниковъ съ милостиими словами. —

На обѣдъ до Цѣсара о четвертой годынѣ били запрошени, Его Пресвященнѣстко Епископъ Григорій, Михаилъ Кѣзземскій и ще четырохъ скѣцкихъ высланниковъ, на котримъ также били родичѣ Его Величества, Францѣшокъ Кароль

отецъ, и Софія, мати, вдова по змерлому Цезарю Францішку, молодши братъ Цезаря, колькохъ Енераловъ, вижшихъ официровъ, акохъ крилошинокъ капітловы голомбенецкимъ, двохъ посланниковъ зъ Пештѣ и двохъ шамбелановъ. Обѣдъ занавѣ близъко годынѣ. По окѣдѣ розмовали Цезарь и Его родичъ съ тими посланниками близъко годынѣ и всѣхъ възвалали гдній способъ постѣпованія Ржиновъ при всѣхъ залыхъ выпадкахъ, и тое зданье ское о Ржинахъ прополчили Цезарь тѣже въспланникамъ до вѣдомости рѣкого народа подати. Нынѣ же 17¹²⁹ Сѣчна вѣдемо мали послѣданье оу родичекъ Цезаря — и идемъ на тое послѣданье.

Завтра, то е, 18¹³⁰ Сѣчна судамоса до Прагы до Цезаря Фердинанда, абы мѣ за его милость, котрѣко за его царствованіа дознали, подажевати. Зъ Прагы судамоса до Кромеріжа, а потомъ декотри зъ нацъ до Вѣдна.

На засѣданію двайцать шестомъ Августійскаго судоводителево Сеймѣ въ Кромеріжѣ одновѣкъ Міністеръ Стадіонъ депетованомъ галицкомъ Краинскому (Полакамъ) на его запитанье: что слѣдѣности до тихъ вѣликихъ дѣлъ на противъ своимъ вѣльмъ подданымъ обоказанія ведла окружники галицкаго Губернатора такъ докго незѣбно покинны зѣставати, ако са рѣчь о вѣнадгородѣ не розкаже.

На арѣге запитанье тогожъ одновѣкъ Стадіонъ:

Что са тѣчитъ того, ако бы же Ржинамъ и Полакамъ мало до стїрта са приходити (что са Міністеръ не обавляє): о тѣмъ вѣкѣтъ Его не доходитъ, ако бы дѣховенство рѣке мало селанъ рѣкіхъ до розкою и подплювана подѣбрѣвати (и хвалити Господа Бога о томъ не чвѣти и тое нѣкомъ не доказено). Для того также Міністеръ не хоче вѣрити, ако рѣкій Метрополитъ (зъ той причины) выдѣвса спокодованыиъ, дѣховенство ѿдъ того перестѣрѣгати (ѡдъ тихъ ганеныхъ постѣпковъ,

котри не заходять). Однако, какъ Міністеръ, что са вѣде о томъ звѣдѣвати. Также какъ Міністеръ, что по першій разъ о тѣмъ чвѣ, ако бы же жители Галиціи мали ткни споры церковни (о вѣрѣ) заходить. Какъ, что мокицъ съ оговами, котрымъ стоянки въ Галиціи суть извѣстни; но нѣхто о тихъ спорахъ не чвѣвакъ (и де тѣ таки споры заходить?) Что са тѣчить гоношеніа правъ, то какъ Міністеръ, что са до недавна права по нѣмецки и по польски въ Галиціи голосили, а что са теперь зачали также по рѣкіи голосити, іакъ тали вѣкѣ Ржини до ского языка оуживають, въ тое, какъ Міністеръ, міністерство не має права входити.

(Тоє єсть кола народа, и оученыхъ, тѣ си таїмъ писати хочутъ чи латинскими, чи вѣквами пытомыми цирнайскими; а власне на тоє Краинскій поклакъ міністромъ тає запитанье взгладомъ вѣквъ, абы міністрѣвъ оужними оучинити, чы не хотѣли бы пересадити, ако си прѣйшли вѣкви латинскими. Такъ то вѣхъ наши вѣкви колютъ въ очы! Чи може томъ, что не суть заокрѣглені? Най ще троха пождѣтъ, мы, абы ихъ водан трохи запоконти, не задовго перейдемъ до гражданскіихъ.)

Такъ то красно и сердечно ѿперъ Міністеръ Стадіонъ всѣ судары на нацъ Ржиновъ вимѣрени передъ Сеймомъ. Зъ того виднио, что въ Стадіонѣ маємо сприяющаго Міністра, а Равікій окрѣгъ доброго депетованого.

Зъ того также видите люди добри! тѣ са наїть трамати на осторожности, абы чого не поброити, абы напротивъ права не выкроити! Но насъ наши противники лѣпши тѣ сеbe на оцѣ мають!

Полаки посвѣдѣвали дѣховенство и народъ нашъ рѣкій передъ оурадами и передъ попредѣніемъ Губернаторомъ Залєскими о велики и страшни зброднѣ, ткими суть розбой и подплененіе. На козланье євлого того Губернатора нашъ Митрополитъ сдѣлъ вѣти оѣчно потребною дѣховенству напомінти, абы дла

своей и цѣлого народа рѣкого славы трымало-
та права и того, что есть праведне. Митрополитъ бы давъ посланье свое до духовенства
на подготавѣ, иквемъ да въ Губернаторъ Залье-
скій. Оже Архієрейское посланіе треба оуважа-
ти лише ико добрѣ пастырико старанности
Митрополиты о томъ, что есть праведне и чест-
не и о некинностѣ и славѣ духовенства и народа
рѣкого! Если депутатаній Краинскій по-
сланіе тое Архіепископико натагае за доказа-
тельство прокиніи духовенства и народа нашего
рѣкого, то дика но на той подготавѣ, котрѣ
Губернаторъ Зальескій для Митрополиты
положивъ.

Депутованій Краинскій овертас наши
правни домаганася о права для народа рѣкого
оддѣльно одѣ польскаго тѣда, икобы може на-
ми Рѣсіны и Полаками не заходила рѣжница
народна, икбы то, же мы Рѣсіны есьмо Пола-
ками греческословенскаго обрада, и же наша
галицкорѣска земля есьмо польскомъ землею, же
для того намъ Рѣсінамъ не належатся осені
права народни.

А понеже мы Рѣсіны оупоминаемся о права
наши народни оддѣльно одѣ польскихъ народныхъ
правъ, то икви нашъ Рѣсіновъ Цѣсарь, Міністерь-
ство и Сенатъ въ домаганахъ нашихъ не попи-
рали, звернѣвъ Краинскій тѣдъ, же мы но
для обрада нашего греческословенскаго хочемъ
оддѣльный народъ рѣкій становити. Нова за-
крѣтаніна Пана Краинскаго!

Нан же ти нашъ народъ рѣкій на теперъ и на
потомни часы возьме зъ того перегторогъ, что
брать Полакъ такъ го дѣже любитъ, что бы го
хотѣвъ и сиомѣцъ и подготвомъ перерогити
на Полака; оже Рѣсінъ, еслы хоче ико Рѣсінъ
живи, наї са стереже Польши, котра его, икъ
какѣ Панъ Гиларій Мецѣшевскій въ од-
ной скоеї одозѣ, вже разъ вѣла до гробѣ по-
хокали; и теперъ видно, хотъ ще Польща сама
къ гробѣ, вже наї знокъ, хотай недавноюмо зъ
него вѣтали, назадъ поховати хоче.

Чого тѣи люди все одѣ наї хотатъ? Шо мы
имъ винни? Чого они все такъ докчлико одѣ
наї вымогаютъ и проглатъ наї: „Рѣсіны вѣдь-
те Полаками!“ Мы вже имъ за каждый раз-
омъ одпокѣли: „Мы не вѣдемо Полаками и не
хочемо наими вѣти.“ Але они все ское и ское и
гнѣвае ихъ, что мы не хочемо до гробѣ ико Рѣ-
сіны лагати, абы ико Полаки колись вѣтати.
Ивожъ то въ гробѣ тамъ такъ дѣже добрѣ, абы
намъ са икъ того захтѣвало? Отъ! икѣшъ бы
вѣло, абы скоеї благой хаты тамъ на Мазовѣ-
ражъ пантрубили, бо наимъ вже гробѣ нѣколи
больше не викопають; мы то знаемо добрѣ, во
знаемо нашъ силы.

А также Богъ даювати, мы при Австріи и
Цѣсарь и Сенатъ и дѣгы народы австрійски не
дадѣтъ наї покрѣвдити.

Пане депутатаній Краинскій! Оузнаемо,
что обрадокъ нашъ греческословенскій еще не ста-
новитъ саѣмъ для саѣ народности нашей рѣской,
и мы маємъ икни и таки признаки народности
нашон рѣской, ико Полаки польской, Чехи че-
ской, Сербы сербской и ини словенскіи щепы ское-
и оособной народности; а хотъ высьмо, даймо
на тое, вѣли Полаками, то бы наимъ вѣльно
вѣло, и маємъ до того на противъ вѣсъ силы:
выречися народности польской, бо мы въ со-
бѣ анѣ крыхты нѣчого польского не чаемо.

Алежъ Пане депутатаній Краинскій! вы
кажете, что нашъ греческословенскій обрадокъ
не становитъ народности нашей рѣской; то так-
же латинскій обрадокъ, котрый несправѣ-
длико польскимъ назыкаете, не становитъ
оу вѣсъ польской народности! Оже мы Рѣсіны,
котриките або доброволко, або за наимовами и
за примѣсю переншли на обрадокъ латин-
скій, знайте о томъ, що гы не перестали вѣти
Рѣсінами! знайте о томъ, что гы са не стали
для нахоженія латинскаго вже Полаками!

Пане депутатаній Краинскій посвѣдѣвъ
до того ское лжакѣство, что не хоче. абы пра-
ва по рѣсіи выходили и писалиса! Оже то тобѣ

Русине! Братъ Полякъ хоче, абы его мова надъ твоюю пановала! Онъ не хоче, абы въ твоей красной, звучной, плякной и вогатой мовѣ, котрѣсь набѣкъ по отцахъ и дѣдахъ правы да тѣбе голосили! и то ще на твоей благой земли! Поляки! скажѣть, чи можемо мы васъ жаловати по тыхъ вѣдѣ доказація вашаго братерства, чо вами Нѣмцѣ Познанскѣ одобрили, и чо вами въ Варшавѣ вашъ братный словарьско-речийскій щепъ права припіде? Чи можемо мы при вашой напастливости хотѣти, абы васъ престити на болѣність? Сѣдѣть сами!

Дойшла нась вѣсть, чо таїсь люди теперь по нашомъ рѣскомъ краю звераютъ подпиши, нѣбы до Ядревъ до Наймилоистивѣшаго Монархи подати сѧ маючого. Рада Головна поста-

новила, що бы рѣсій народъ выглагъ оумышиль депутацию, котрабы именемъ цѣлого рѣскаго народа Его Величества почтенѣ зложила, и тај депутација жадныхъ подпишовъ непотребовѣ; а Рада Головна теперъ народъ до жадныхъ подпишовъ не взыкала. Подпиши легко дадуть и на зле оужити, и могуть на народъ стағнити нещастие, зъ котрого тажко сѧ вѣде потомъ выдѣбти. Абы томъ заповѣгчи, оузнала Рада Головна потребовати до народа рѣскаго твою пересторогъ, що бы не дававъ вѣрѣ тымъ, котри го хочуть зваламѣтити, и що бы недававъ подпишъ ского, хиба ино на тое, до чого чрезъ Рады поменши, або чрезъ „Зорю“ возваныи вѣде.

Одъ Рады Головной Рѣской.

Въ Лѣбовѣ дна 9 Сѣчня 1849.

Всадчина.

ИВАНЪ НАКОНѢЧНЫЙ.

(Доконченіе)

Жидъ за флашкѣ, ножъ предъ людьми:
„Станьте, станьте! що тѣ вѣде!“
(Розпакъ рѣки, поднесъ флашкѣ)
„Прощь гречне васъ о ласкѣ!
„Станьте! станьте! зачекайте!
„Великій страхъ, послѣдайте!

Въ флашкѣ страшне засичало,
Пѣновъ порекло, стокромъ стало;
Потомъ сѧ въ кѣбокъ звило,
Икъ звѣрь дикій заричало;
Сиродомъ вѣхло же же людьми,
Ижъ сѧ темно стало вѣдѣ...

Людъ сѧ крестить, живъ сѧ взноитъ
Горбѣка такъ заголоситъ:
„То громада така мила
„Що на мене вѣнти пѣднали?
„Свою паню, свою маты
„Годитъ сѧ такъ зневажати?
„И нѣждати славгъ моего,

„Ярендаря одъ лѣтъ много?

„Одъ колы онъ оу васъ наставъ,

„Колько жъ вѣдныи ночъ не доспакъ?

„Онъ таќъ братъ вашъ родныи, милый

„Слживъ шире съ цѣлонъ снлы;

„Чи въ день, чи въ ночи годинъ,

„Онъ васъ прѣмакъ таќъ родинъ;

„Тожъ не грѣхъ ейтъ нымъ гордити,

„Разъ до него не вѣтвипти?

„И мене сѧ обрѣкати?

„Не вѣдѣжъ васъ Богъ карати?

„И щомъ для васъ цѣли жили

„И наименшии незгордила,

„Добавламъ снлы въ зною,

„Потѣшаламъ въ непокою,

„Выганяламъ жорѣвъ зъ хаты,

„Спроваджаламъ дѣкамъ сваты,

„Лагодиламъ зли сѣбѣды,

„Вызваламъ не разъ зъ вѣдѣы,

„А таќъ женка въ кѣтъ оупала,

„И ю перша прѣстѣвала.

„Рано, въ вечерь, въ день, и въ ночи

„И вѣ євла до помочи.

„Чижъ о колакъ бы звѣвла,

„Кобъ не са ю закропала,

„Кобъ силоукимъ не додала?

„Ой не прїиде родна мати,

„Нѣ сестричка са спитати:

„Шо ю колитъ? ткъ са має?

„Поки мене не знююде!!

„И до скрѣхи приходила,

„Въ тѣжкой спечѣ холодила;

„Огрѣваламъ вагъ въ морозѣ

„Не одѣгвалимъ въ дорозѣ,

„Помочнамъ євла въ хоробѣ,

„Ще саджилали и при грекѣ....

„Теперь маю надгородѣ!!

„Многъ гордити? пить водѣ??

Тѣ слова, ткѣи стрѣлы

Мягки сердца пролетѣли;

Каждый вѣжитъ, зритъ на флашкѣ,

Вже жидови пасе ласкѣ;

Оденъ гдѣд отвергае,

Другій слинкѣ проликае,

Третый вже горѣвки проситъ....

Жидъ са дѣ, въ горѣ взноситъ.

Яле ИВАНЪ НАКОНЧНЫЙ,

Мѣжъ покожный, мѣжъ статечный,

Шо євѣ вѣйтомъ лѣтъ зо двайцать,

Бѣвѣ гдѣнныи лѣтъ дванадцать,

Бѣвѣ часто старшимъ братомъ,

Въ сто вѣблѣхъ першимъ сватомъ,

На празникѣ, на турмаркѣ

Онъ погодивъ кождѣ сваркѣ...

Крыкнѣкъ: „Братя мыши, люки,

Ахъ не лѣтѣтъ къ вѣчной згубѣ!

Кто же розумный змиѣ вѣрятъ,

Шо єдевъ въ вагъ смертновъ тѣрятъ.

Шатанъ зъ жыдомъ зробивъ радѣ,

На вишѣ вѣчинѣ загладѣ!...

Шо за хитройтъ? лѣтъ заѣла

Нещасливѣкъ ловитъ въ сила?

Она панье, она мати?

Ажъ жаль серцю погадати!

Хто горѣвки зъ вагъ незнاء,

Най са мене запытавъ!

Она силы додавала?

Хиба ткѣ въ болото вплхала.

За подпорѣ де вѣднила

Добре шыю накрѣтила..

Носомъ сѣтичѣ орала,

И ткѣ кого за лобъ крала.

Она въ злогахъ сномъ дарила?

Шокы корше дѣшѣ взала!

Маложъ сирѣтъ поросила?...

Немоклатокъ подвшила?...

Яко ткѣ са кѣмы впили,

Одноожъ дитя загбили?

Яко же одна некѣсточка,

Икѣ зазѣлька — ластѣвочка,

И газдына, ткѣ дѣхъ миный!

Ой! ткѣ въ злогахъ ю впоѣли

Разъ и другій, и десятый

Влѣзъ въ ню въ той часъ вѣсъ проклятый.

Не ма чести для матенки,

Нѣ памяти для лѣтинки!...

Горѣлочка єй на гадѣ,

Она къ корчмѣ вже на лавкѣ,

И подъ лавковъ пье помыѣ....

Коралики поинши зъ шын,

Запагочка и сорочка.

Бѣднажъ ткоа головочка!

Чолокѣче нещасливый!

Вже вѣрѣтки не ма въ хатѣ

Я на хреѣтѣ латка въ латѣ.

Ногы пахнѣтъ обѣ голодѣ....

Ой! кобыкъ євѣ зъ замолодѣ,

Недопустикъ въ злогахъ пити,

Въ цастью мѣгъ быкъ зъ некѣ днесь жити.

Она скрѣхи набчила?

Шобъ са дочка зъ мамокъ била!

Дочкѣ десь са ѿсь зробило,

Шо са мамѣ анѣ снило!!

Подпалила къ отцѣ сыны,

Мужъ быкъ женѣ безъ причины,
Мати спарила дѣтинѣ
То все черезъ ей прокинѣ!!
Она злакодѣ рокила?
Икъ головѣ розсадила!
Кого взяла въ зынѣ грѣхи,
Осиротивъ пекнѣ дѣты!!
Кого въ лѣтѣ холода,
Того въ зынѣ зголодала!!
Меже людьми честѣ чинила?
Икъ де подъ столъ положила
И подъ лавковѣ вколисала
Потомъ буцѣ піамъ давала...
Якожъ оденъ запрошеный,
Принѣгъ чвперъ додомъ въ жмени?
Не разъ пройшовъ и безъ оуха,
То ѿдѣ неи така скрѣха!!
Я въ дорозѣ ткъ вигодна?
Кровь ти выпѣ, доле вѣдана!
Мѣшки згѣшишъ, конѣ стратишъ,
Ще здоровльемъ переплатишъ,
Зъ сѣмъ дѣкъ погишишъ въ неколи
Вынешъ зъ ѡтами, ткъ чопъ голый;
Або поїдешъ передъ ската,
Дѣ що въ мѣтѣ поквпти:
Перцю, колачъ, соль, олѣю, —
На самѣ мысль вже болѣю!
Бѣдана женка, де що мала,
Гѣскѣ, полотно продала
И огратный грѣхъ дала ти,
Щобъ ткъ люди ската мати.
И наквпишъ тѣлько вѣного,
Ледко движнемъ; — и шожъ зъ того?
Ой! ткъ выпешъ на додатокъ,
Золы тон подогратокъ:
Заночвешь въ рокѣ, въ трости,
То наробишъ си радости,
То колядѣ заспѣваешъ,
Икъ и мѣсци не познаешъ,
Дѣ колачи, дѣ ёбѣ перещъ,
Дѣ соль, арѣджи, осоледецъ — —
И не скимишъ, щось вже бояй,

Нагай и проетоколовай!!
Тры дны вѣдши загладати
Нѣмъ погитѣ жѣнка до хаты!
Она лѣчила хоробѣ?
Икъ спалили кю воторобѣ,
Запалила неразъ хатѣ! — —
Такъ мамѣ дайте катѣ!!!“
„Правда! правда!“ каждый кричитъ,
Я живъ зъ злости ткъ вѣжъ сичитъ.

Въ флашѣ страшне засичало,
Пѣнокъ порикло, стокомъ стало,
Потомъ са въ клѣбокъ звило
Икъ зѣрѣ дикїй заричало,
Смродомъ вѣхло меже люди,
Ижъ са темно стало виуды...
И зновъ огнемъ змиогѣло
И ткъ первыи загремѣло,
Флашѣ въ штѣки розсадило
Н корчимико запалило
И потекло въ гнѣй жидовскїй,
Все то заѣлалъ допвѣть кожей...“

Але ИВАНЪ НАКОНЕЧНЫЙ,
Мужъ побожный мужъ статечнїй,
Крикнѣкъ: „Люди! вѣсь! крестѣся!
„Вѣкъ горѣвки одрећестя!“

* * *

Зареклиса въ той годынѣ,
Господарѣ, Господинѣ,
И челадка, и вѣкъ дѣты,
Ябы Бога въ нѣкѣ вэрѣти. — —

Але и жыдъ спаматава,
Въ той часъ зъ вѣсомъ розбратава,
Зъ людьми Богъ помолива,
Поїшовъ заразъ выкргтива.

Пятый списъ дарѣкъ Головнѣй Рѣкѣй Радѣ
одѣ 1. Студня 1848 до огратнога Сѣчня 1849
зложеныхъ

гр. кр.

1 Рада Трембовельска	50
2 Рада Деканатѣ Золочовскаго	25 47

5 Григорий Шашкевичъ міністерський Сокѣтникъ и депутований Сеймовикъ	10
4 Константинъ Погацкий	5
5 Іванъ Капдшакъ	5
6 Андрей Дзѣваковскій	5
7 Василь Гарматин	5
8 Георгій Андріякъ	5
9 Євстахій Прокопичъ	5
10 Григорій Левіцкий	5
11 Йосифъ Нічиніорвікъ	5
12 Громады Рыбно и Слободка окрѣга Коломийскаго разомъ 11 р. 9 кр. валютовыхъ илъ	4 27
13 Его Преходительство Преображеній Метрополитъ галицкій	50
14 Василь Гловачкій, Парохъ зъ Радчи окрѣга станицлавовскаго	5
15 Деканатъ Ієспіїка окр. саноцкого	57
16 Оденъ достой. країовий бургомістъ	20
17 Незнайомый добродѣль	2
18 Громада Рѣна рѣка окр. Львовскаго	48
19 Кирилъ Демб'їцкій крило. Львовск. 5	
20 Члены окрѣжной Бережанской Рады	20
21 Гром. Ядамівка, передмѣстя Береж.	2
22 Громада Козока — —	1
23 Громада Жѣлізка	2
24 Громада Мечицѣвъ	2
25 Громада Висадовъ	2
26 Громада Козовка	1
27 Іоанъ Щѣханскій, парохъ Мхавы	8
28 Іоаннъ Костецкій ск. зъ Загочевка	3
29 Михаилъ Потвчко Іe. зъ Зернице	3
30 Іоаннъ Салацкій Іерин зъ Радъ	1
31 Павло Жигелтовскій Іe. зъ Щѣхної	2
32 Іоаннъ Гйтвашъ Іe. зъ Радлиновъ	1
33 Громада Верхобжъ окр. Золочовск. 5	
34 Громада Коєтеринъ окр. Станицлаво. 5	
35 Деканатъ Косовъ окр. Коломийскаго	20

56 Шестъ Львівськихъ Честныхъ дѣвиць складали си міни дарки родителій скончъ на строи, но оучивши о великой рѣско-народной потребѣ оурадили жею сокомъ вік зложени скон грости на престолъ рѣкого отечества зложити и прислали	7
57 Громада Ценѧба окрѣга Стрыйскаго зъ тамошнімъ священникомъ	51
58 Громада Князіївка, окрѣга Стрыйскаго зъ сконъмъ священникомъ	13
59 Громада Спіль окрѣга Стрійскаго зъ сконъмъ священникомъ	20
40 Рада окрѣдова Любачовска окрѣга Жолковскаго	3

С 8 місяця 569 р. 22

Відмъ вами поманьтии добродѣліи за ваши дары, котрикъти на престолъ рѣкого отечества зложили, дѣже дѣлбель, а всѣхъ честни мѣщаны и селяни, котрикъти са до потребы отечества вашого єще не причинили оусердно прогимо, абысътесь по можности вашої съ принесеньемъ дарбѣ поскориши.

Іакъ то добре и конечно потреба всегда только скончъ Рѣгинѣвъ на депутованыхъ до Сейму окрѣти, отъ добри люды не треба вамъ и казати, бо сами видите, что ѡдъ числа 3 до 11 поманьти честни рѣки наши депутованіи не только въ Кромерижѣ справѣ нашѣ поперамуть, но и о потребахъ нашихъ домашныхъ не забвянутъ, для того слава вамъ Честни прашиборцѣ, котрикъти лише нашихъ Рѣгинѣвъ за депутованыхъ обрали.

Одъ Головної Рѣкеної Рады.

Въ Львовѣ дна 1. Лютыня 1849.